

רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק ב הלכה י

שחיטת עכו"ם נבילה ומטמאה במשא ואפילו ישראל עומד על גביו, ואם שחט בסכין יפה שחיטה כראוי אחד העכו"ם ואחד הכותי או גר תושב שחיטתן נבילה, וקרוב בעיני שאף זה מדברי סופרים שהרי טומאת ע"ז וטומאת תקרובתה מדבריהם כמו שיתבאר, ובגלל ע"ז נתרחקו הכותים ונאסרה שחיטתן, וא"ת והלא היא אסורה באכילה דין תורה, לא כל האסור באכילה מטמא שהרי הטריפה אסורה וטהורה, וא"א לחייב כרת על טומאה זו על ביאת מקדש ואכילת קדשיו אלא בראיה ברורה. +/השגת הראב"ד/ וקרוב בעיני שאף זה וכו'. א"א זו היא אחת מסברותיו ואין בכלן פחותה מזו כי עובדי כוכבים הם כבהמות ואין מטמאין ואין מיטמאין עם הדומה לחמור הן גוים כמר מדלי ואת כולם ישא רוח והחושב אותם לכלום אסף רוח בחפניו. +

רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק ד הלכה יז

כל הנבלות מצטרפות זו עם זו, ונבלה מצטרפת עם טריפה, וכן כל בהמה וחיה הטמאים מצטרפין זה עם זה, אבל בשר נבילה עם בשר בהמה טמאה אין מצטרפין, כיצד הלוקח מנבלת השור ונבלת הצבי ונבלת התרנגול וקבץ מן הכל כזית בשר ואכלו לוקה, וכן אם קבץ חצי זית מנבלת בהמה טהורה וחצי זית מן הטרפה, או חצי זית מבשר נבלה וחצי זית מבשר מן החי מן הטהורה ואכלו לוקה, וכן בשר הגמל והחזיר והארנבת שקבץ מכולם כזית ואכלו לוקה, אבל אם צירף חצי זית מנבלת השור וחצי זית מבשר הגמל אינן מצטרפין וכן כל כיוצא בזה, וכן בהמה טמאה ועוף טמא או דג טמא אין בשר שניהן מצטרף, לפי שהן שני שמות, שהרי כל אחד מהן בלאו בפני עצמו כמו שביארנו, אבל כל העופות הטמאין מצטרפין כמו שמצטרפין כל בהמה וחיה הטמאין, זה הכלל כל שאיסורן בלאו אחד מצטרפין, בשני לאוין אין מצטרפין, חוץ מנבלה וטריפה הואיל והטריפה תחלת נבלה היא. +/השגת הראב"ד/ כל הנבלות וכו'. כתב הראב"ד ז"ל /א"א/ פלוגתא היא במעילה ורב רב אסי הוא דאמרי הכי ולוי פליג עליהו וברייתא מסייעא ללוי דמצטרפי, עכ"ל.

רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק ד הלכה י

וכן החותך בשר מן החי מן הטהורים הרי אותו הבשר טריפה והאוכל ממנו כזית לוקה משום אוכל טריפה, שהרי בשר זה מבהמה שלא נשחטה ולא מתה, מה לי טרפה אותו חיה מה לי חתכה בסכין מה לי בכולה מה לי במקצתה הרי הוא אומר ובשר בשדה טרפה לא תאכלו כיון שנעשית הבהמה בשר בשדה הרי היא טריפה.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף נז עמוד ב

וחולין שנשחטו בעזרה. מנא הני מילי? אמר ר' יוחנן משום ר' מאיר, אמרה תורה: שחוט לי בשלי ושלך בשלך, מה שלי בשלך אסור, אף שלך בשלי אסור. אי מה שלי בשלך ענוש כרת, אף שלך בשלי ענוש כרת? אמר קרא: +ויקרא יז+ ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה! ... ונכרת, על קרבן - ענוש כרת, על חולין שנשחטו בעזרה - אין ענוש כרת. איכא למיפרך: מה לשלי בשלך שכן ענוש כרת! אלא אמר אביי, מהכא: +ויקרא ג'+ ושחטו, +ויקרא ג'+ ושחט אותו +ויקרא ג'+ ושחט אותו, תלתא קראי יתירי, מה תלמוד לומר? לפי שנאמר: +דברים יב'+ כי ירחק ממך המקום וזבחת, ברחוק מקום אתה זובח, ואי אתה זובח במקום קרוב, פרט לחולין שלא ישחטו בעזרה. ואין לי אלא תמימים הראוים ליקרב, מנין לרבות בעלי מומין? מרבה אני את בעלי מומים, שכן מין המכשיר. מנין לרבות את החיה? מרבה אני את החיה, שהיא בשחיטה כבהמה. מנין לרבות את העופות? תלמוד לומר: ושחטו ושחט אותו ושחט אותו. יכול לא ישחוט, ואם שחט היא מותר? תלמוד לומר: כי ירחק ממך המקום... וזבחת... ואכלת, מה שאתה זובח ברחוק מקום אתה אוכל, ואי אתה אוכל מה שאתה זובח במקום קרוב, פרט לחולין שנשחטו בעזרה. ואין לי אלא תמימים

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ב

הלכה א

בכל מקום מותר לשחוט חוץ מן העזרה, שאין שוחטין בעזרה אלא קדשי מזבח בלבד, אבל החולין אסור לשוחטן בעזרה בין בהמה בין חיה בין עוף וכן הוא אומר בבשר תאווה כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' וגו' וזבחת מבקרך ומצאנך וגו' ואכלת בשערך, הא למדת שאין שוחטין בשר תאווה אלא חוץ למקום אשר בחר ה'.

הלכה ב

וזה שנשחט חוץ למקום הוא שמותר לאכלו בכל השערים, אבל השוחט חולין בעזרה אותו הבשר טהור ואסור בהנייה כבשר בחלב וכיוצא בו, וקוברים אותו ואפרו אסור אפילו שחט לרפואה או לאכילת עכו"ם או להאכיל לכלבים, אבל הנוחר בעזרה, והמעקר, ועכו"ם ששחט, והשוחט ונמצא טרפה, והשוחט בהמה חיה ועוף הטמאים בעזרה הרי אלו כולן מותרין בהנייה.

הלכה ג

ולא בהמה וחיה בלבד, אלא כל החולין אסור להכניסן לעזרה אפילו בשר שחטה או פירות ופת אם עבר והכניסן מותרין באכילה כשהיו, ודברים אלו כולן דברי קבלה הן, וכל השוחט חולין בעזרה או האוכל כזית מבשר חולין שנשחטו בעזרה מכין אותו מכת מרדות.

הלכה ד

האומר בהמה זו שלמים וולדה חולין, אם נשחטה בעזרה ולדה מותר באכילה לפי שאינו יכול לשחוט אותו בריחוק מקום.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד

הלכה יז

כשהיו ישראל במדבר לא נצטוו בשחיטת החולין אלא היו נותרין או שוחטין ואוכלין כשאר האומות, ונצטוו במדבר שכל הרוצה לשחוט לא ישחוט אלא שלמים שנאמר איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור וגו' ואל פתח אהל מועד וגו' למען אשר יביאו וגו' וזבחו זבחי שלמים לה' וגו', אבל הרוצה לנחור ולאכול במדבר היה נותר.

הלכה יח

ומצוה זו אינה נוהגת לדורות אלא במדבר בלבד בעת היתר הנחירה, ונצטוו שם שכשיכנסו לארץ תאסר הנחירה ולא יאכלו חולין אלא בשחיטה, וישחטו בכל מקום לעולם חוץ לעזרה שנאמר כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך וגו' וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' אלהיך וגו', וזו היא המצוה הנוהגת לדורות לשחוט ואחר כך יאכל.